

[Arne Christiansen]

fuldstændig korrekt, for jeg er af den opfattelse, at hvis jeg forhandlede i energiministerens stol, ville jeg have et lidt andet udgangspunkt end det, den nuværende energiminister har.

Jeg gav i første omgang udtryk for, at hvis koncessionen skulle gives i dag, ville den have et andet udseende end i 1962, at der i genforhandlingerne i 1976 lå en erkendelse af dette, og at der i de nuværende forhandlinger og også i det udspil, der er kommet fra A. P. Møller, som jeg kan læse det, ligger en klar erkendelse af, at justeringer er nødvendige med visse mellemrum. Jeg understreger igen, at det er min og venstres opfattelse, at det, vi har fået kendskab til fra den ene forhandlingspartners side, i mange henseender er mere, end man kunne forvente efter det, vi rygtevis har hørt. Vi savner jo stadig væk en tilkendegivelse af, hvad det egentlig er, regeringen vil, bortset fra at energiministeren jo ikke har dementeret, at det drejer sig om 50 pct. nu og 50 pct. om 5 år, og det mener jeg stadig er, som jeg sagde før, både uacceptabelt og urealistisk.

Annelise Gøtfredsen (KF):

Det er sjældent, at vi er i stand til at takke venstresocialisterne, men det vil jeg gøre i dag, for jeg finder, det har været en nyttig debat.

Til gengæld er jeg uenig med ministeren i, at der ikke kan drages nogen konklusioner af debatten i dag. Det fremgår, at der er et bredt flertal for at opnå en forhandlingsløsning med et rimeligt resultat for begge parter.

Jeg beklager, at den socialdemokratiske gruppeformand ikke har været til stede under hele debatten, men jeg formoder, at han har holdt sig orienteret om dens forløb og har noteret sig denne udgang.

Maisted (FP):

Jeg finder selvfølgelig fortsat, at det er fuldstændig vanvittigt, at vi her har en debat, hvor vi mangler regeringens oplæg til A. P. Møller, og det er meget typisk for energiministeren, at han skjuler sig bag en såkaldt tavshedspligt.

Jeg synes også, det er interessant at høre argumentationen om de store økonomiske fortjenester, og især er det interessant at læ-

se, at en såkaldt olieekspert, mr. Davis, i Information lørdag og søndag den 27. og 28. september 1980 skriver følgende, da han skal argumentere for, at man kun skulle give 5 mia kr. i erstatning til DUC – det skal også være et svar til ministeren, der påstår, at de danske betingelser for indvinding af olie er meget bedre end andre.

Der bliver spurgt:

»Hvordan kommer man til den beskedne sum?«

Mr. Davis svarer:

»Der er flere problemer med olie, som ligger i jorden. For det første så koster det penge at hente det op. For det andet er der et betydeligt risikomoment. Man kan ikke være sikker på, hvor megen olie man kan hente op, før feltet er tømt. Og for det tredje tager det tid at få olien op.

Lad os nu antage, at et selskab har 2 muligheder: et stort felt i det britiske område med en årsproduktion på f. eks. 5–6 mill. t om året og et typisk dansk felt, hvor man får f. eks. 1 mill. t op om året. Selv om man i Storbritannien skal betale særlig olieskat og acceptere, at det statslige olieselskab bliver partner i konsortiet, så vil et multinationalt olieselskab 9 ud af 10 gange vælge det britiske felt. Det er der 3 gode grunde til. For det første fordi feltet er større. Når det er større, så er sandsynligheden mindre for fejlskøn af de totale mængder. For det andet kan det producere mere om dagen – og det er, hvad olieselskaberne er interesseret i: olie i dag. For det tredje vil omkostningerne på det større felt være mindre pr. tønde olie end på det lille.

Hvis et multinationalt selskab ville købe f. eks. det danske Addafelt, så måtte det tage følgende ting i betragtning: hvis vi er heldige, kan der produceres 1 mill. t om året, men måske kun det halve. Derudover må vi regne med, at der vil gå mindst otte år, før vi kan producere fra feltet, og i øvrigt vil vi meget hellere have et af de britiske felter.

Alle disse risikomomenter regnes ind i prisen – og man tilbagefører indtjeningsmulighederne med en faktor på 20 pct. f. eks.

I princippet svarer det til et pantebrev: værdien af et pantebrev er jo ikke lig med de samlede udbetalinger over 20 år. Derimod er kursen – og dermed købsprisen – bl. a. afhængig af, hvor yderligt pantebrevet er placeret, altså hvor risikabel ens investering er.«